

Cultura

D'ARA I D'AQUÍ

MONTSE FRISACH

Memòria històrica o desmemòria?

23/05/14 02:00 -

Posar en qüestionament i desemmascarar els mecanismes del poder és una pràctica de l'art contemporani que darrerament han adoptat amb intel·ligència i contundència artistes d'aquí de nova fornada com Núria Güell, el tàndem de Daniela Ortiz i Xosé Quiroga i també Lola Lasurt, que ara exposa un projecte d'aquestes característiques a l'Espai 13 de la Fundació Miró de Barcelona, dins del cicle *Arqueologia preventiva*. Aquesta artista, nascuda el 1983, ha pres com a exemple dos homenatges a personatges històrics –els monuments al pedagog i fundador de l'Escola Moderna Francesc Ferrer Guàrdia, a Brussel·les i Barcelona, i la plaça que porta el nom de Joan Miró a Mont-roig del Camp– per fer un exercici d'“investigació de com es porta a terme la gestió del record públic”. “Es tracta de veure el que es decideix recordar des de les institucions i el que no –afirma Lasurt des de la ciutat flamenca de Gant–. Crec que l'art pot aportar molt, posar sobre la taula qüestionaments fins i tot de la institució, posar en evidència fortes contradiccions.”

Part dels projectes de Lasurt se centren en iniciatives populars que van sortir a l'inici de la transició, “iniciatives que parteixen de la il·lusió democràtica, la il·lusió per un canvi real i la creença en un nou sistema de partits”. És el cas dels dos homenatges que rememora Lola Lasurt en l'exposició. “Els dos homenatges es complementen. Miró representa clarament la il·lusió democràtica i també una icona de la modernitat; en canvi Ferrer i Guàrdia representa algú que va qüestionar el sistema i que ho va fer dins d'un moviment organitzat internacionalment afí al lliure pensament, molt present a casa nostra i del qual s'ha parlat poc, un personatge que encara resulta incòmode, com mostren les discrepàncies per fer-li un monument als anys noranta”, assegura Lasurt.

L'exposició demostra amb un vídeo la diferència de plantejament i de resultat final entre el monument de Ferrer i Guàrdia a Brussel·les i el de Barcelona, a la pujada a l'Estadi Olímpic. El de la capital belga es va inaugurar el 1911, en un acte multitudinari. “En canvi, a Barcelona, la inauguració del monument, una còpia del de Brussel·les, va ser molt més discreta”, afegeix Lasurt. A més, com es veu al vídeo, el monument ha quedat desvirtuat per la falta d'informació i envoltat de turistes que creuen que la figura és un atleta: “La confusió que genera el monument em sembla perfecta per il·lustrar la desmemòria duta a terme a la transició i a la Barcelona postolímpica.”

En el cas de la plaça Joan Miró de Mont-roig (que va substituir la plaça Generalísimo Franco), Lasurt ha recreat la inauguració del nou nom el 1979 a través d'unes pintures inspirades en les imatges de l'acte. Aquí ha barrejat pintures figuratives amb abstractes, amb la col·laboració dels participants del taller de pintura de l'Espai 14-15 i d'estudiants de l'Institut Bellvitge i del Centre Esclat de l'Hospitalet de Llobregat.

Lola Lasurt,
Foto: AMB LES PINTURES SOBRE LA PLAÇA JOAN MIRÓ DE MONTROIG DEL CAMP FUNDACIÓ MIRÓ.

Transició

Lola Lasurt ha triat aquesta mostra per fer la seva particular transició estètica, de la figuració a l'abstracció, de la mateixa manera, diu, que Miró ho va fer a Mont-roig. Resideix des de principis del 2013 a Gant, on fa una residència artística de dos anys. Ja hi ha fet una exposició i ara en prepara una altra de col·lectiva per a principis de juny a la galeria EL. La mostra de la Miró està oberta fins Sant Joan.

